

teda paktu. Sellest ajast saadik ei julgenud ma
 Vottist eemale minna. Koll varitses mind igal pool
 taga ning minu elu oli dieti kardetavaks õhus.
 Kuid Votti meelest olin ma see kõige nägusam
 Gorilla ja usu ka niisugust emast elukat — teab
 ka vahet teha ilu ja inetuse vahel, olgu ta ise küll
 päris metstont näu ja ten poolest. Hää küll —
 Votti oli mu kaitse-wägi ja sellest oli mul küll.

Noh, tuli ometi pääw, kus ma sellest mulle
 nii wastameelest seltsist lahti sain. Gorillad olivad
 end randa asunud, kus nad enesele konnakarpisid
 korjasivad, millede pääle nad väga maijad olivad.
 Mis aga nägi minu film mere pääl? Mitte väga
 laugel ära sõitis säääl meie laew Bellerophon. Nii
 pea, kui ahwiid minust natuke eemal olivad, kargasin
 ma wette ja, kas wõtta ehk jätta, kõigest jõunst laewa
 poole. Korraga kuulen enese taga padisemist wee
 sees. Ma waatan tagasi — suur must kogu ligendab
 end minule. See oli wist Koll! Onnega jõudsin
 ma laewa parrale, wõtsin plissi lätte ja lastsin
 mu tagaajajat. Hale kisa tuli wastuseks; nüüd
 nägin, et see ju Votti oli. Rahetsedes kargasin ma
 wette ja aitasin truui looma laewa pääle, kus ta mõne
 filmipilgu järele minust lastud kuulihaawaesse suri“.